

«τῶν τοιούτων εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.»

ΕΤΟΣ Α'.
ΑΡΙΘ. 9.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1868,

Τιμὴ ἑτησία, λ. 50
» ἑκαστ. φύλ. » 5

Η ΤΥΦΛΗ ΚΑΛΑΘΟΠΟΙΟΣ.

Κόρη τις τυφλή εἰς τὴν Γαλλίαν ἐζήτησε νὰ ὀμολήσῃ μετὰ τοῦ ποιμένου τῆς ἐκκλησίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐσύχναζεν· ἀφοῦ δὲ παρουσιάσθη, εἶπε πρὸς αὐτὸν, «Ἰδοὺ, λάβε τὸ μικρὸν τοῦτο ποσόν, καὶ δῶσε αὐτὸ εἰς τὴν πρὸς διάδοσιν τοῦ Εὐαγγελίου Ἑταιρίαν.»

Εἰποῦσα δὲ ταῦτα ἐνεχείρισεν εἰς αὐτὸν εἴκοσι καὶ πέντε περίπου δραχμαί. Αὐτὸς δὲ κατὰ πρῶτον ἐνόμισεν ὅτι αὐτὴ εἶχε κάμει λαθὸς ὥς πρὸς τὸ ποσόν, ἔπειτα ὁμῶς προσεπάθησε νὰ τὴν ἀποτρέψῃ λέγων πρὸς αὐτὴν, ὅτι ἦτο τυφλὴ καὶ πτωχὴ καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ συνεισφέρῃ τοσοῦτον πηρόν.

Ἄλλ' αὐτὴ ἐπέμενε λέγουσα, «Ναί, εἶναι ἀληθές, ὅτι ἐγὼ εἶμαι τυφλὴ, ὁ Θεὸς ὁμῶς μοὶ ἔδωκεν ὑγίαν καὶ τὰ μέσα νὰ μετέρχωμαι τὴν τέχνην τοῦ καλαθοποιοῦ καὶ οὕτω πορίζομαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Ἐπιθυμῶ δὲ διὰ τῆς συνεισφορᾶς ταύτης νὰ ἐκφράσω τὴν πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπην καὶ εὐγνωμοσύνην μου.»

«Εἰς τὸ κατὰστημα τὸ ὁποῖον ἐργάζομαι» ἐξηκολούθησεν αὐτὴ, «τὰ λοιπὰ κοράσια ἀναγκάζονται νὰ ἀγοράζωσι φῶτα, διὰ νὰ ἐργάζωνται τὸ ἑσπέρας, ἐγὼ δὲ, τυφλὴ ὡς εἶμι, ἐργάζομαι τὸ ἑσπέρας ἄνευ φώτων. Ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ συνεισφέρω τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον αἱ ἄλλαι δαπανῶσι διὰ φῶτα, πρὸς τὸν φωτισμὸν ἐκείνων, οἵτινες εὐρίσκονται εἰς τὸ σκότος τῆς ἀμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου.»

Ἀκούσας ταῦτα ὁ ἱερεὺς ἐκράτησε τὰ χρήματα καὶ εὐχαρίστησε τὸν Θεόν, ὅτι ἡ μικρὰ τυφλὴ καὶ πτωχὴ αὕτη κόρη ἠγάπα τὸν Θεὸν μὲ ὅλην αὐτῆς τὴν καρδίαν καὶ τὸν πλησίον τῆς ὥς τὸν ἑαυτὸν τῆς.

Ἀπὸ τὰ αὐτὰ αἰσθήματα κινούμενοι καὶ οἱ ἐν Ἀμερικῇ τυφλοὶ, κατὰ τὴν παρελθούσαν ἀνοιξὶν ἔκαμον

γενναίας συνεισφορὰς πρὸς περιθαλψὶν τῶν ἐν Ἑλλάδι δυστυχούντων Κρητῶν.

Εἰς μίαν πλευρὰν τῆς λαμπρᾶς καὶ πλουσίας ἐκείνης αἰθούσης· ἐν Βοστῶνι, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἦσαν, ἐπὶ δύο περίπου ἑβδομαδας, ἐκτεθεμέναι αἱ ὑπὲρ τῶν προσφύγων Κρητῶν συνεισφοραί, ἦτο τράπεζα ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπωλοῦντο ὑπὸ δύο νεανίδων τυφλῶν, τὰ ἐργόχειρά τῶν τυφλῶν, διάφορα πολυτελῆ ποικίλματα, τάπητες, καλαθάρια κτλ. κτλ. Ταῦτα πάντα πράττουσιν οἱ τυφλοὶ, διότι ἂν καὶ τοιοῦτοι εἶναι ὅμως εὐγνώμονες πρὸς τὸν Θεόν καὶ ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐκφράσωσι τὰ αἰσθήματά των πράττοντες, ὅτι εὐχαριστεῖ Αὐτόν.

Πολὸν δὲ περισσότερον πρέπει ἡμεῖς, οἱ ἔχοντες ὀφθαλμοὺς καὶ σώας τὰς αἰσθήσεις ἡμῶν, νὰ ἀγαθοεργῶμεν ἀπὸ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Θεόν, βέβαιοι ὄντες, ὅτι τοῦτο εἶναι εὐχάριστον εἰς Αὐτόν.

Ἄς μὴ ληθμονῶμεν λοιπὸν τοὺς πτωχοὺς, τοὺς ἀσθενεῖς, τοὺς τεθλιμμένους, τὰς χήρας καὶ τὰ ὀρφανὰ, ἰδίως δὲ τοὺς εὐρισκομένους εἰς τὴν ἀγνοίαν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὅταν δὲ συνεισφέρωμεν, ὥς τὸ κάμνωμεν ἀπὸ ἀγάπης πρὸς τὸν Θεόν, ἐκφράζοντες τὴν πρὸς Αὐτὸν εὐγνωμοσύνην ἡμῶν.

ΕΔΟΥΑΡΔΟΣ Ο 4ος ΚΑΙ ΤΑ ΕΙΦΗ.

Ὅταν τρία ἔξφῃ (τὰ ἐμβλήματα τῶν τριῶν τοῦ βασιλείων) παρουσιάσθησαν εἰς τὸν Ἐδουάρδον 4ον τῆς Ἀγγλίας κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς στέφειός του, ὁ εὐσεβὴς μονάρχης παρετήρησεν, ὅτι ἐν ἀκόμῃ ἔξφῃς ὑπέλειπετο. Ἐπειδὴ δὲ τὸν ἠρώτησαν οἱ εὐγενεῖς του, ὁποῖον ἔξφῃς ἐννοοῦσεν ἀπεκρίθη τὴν «Γ ρ α φ ῆ ν!» Τὸ βιβλίον τοῦτο εἶναι τὸ ἔξφῃς τοῦ Πνεύματος καὶ εἶναι μεγαλειτέρας ἀξίας ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα ἔξφῃ.